

Virtuální život - neohrožuje ten skutečný?

Historie se řídí dle našich odkazů. Co jí zanecháme, to se i budoucnost dozví. Už lidé v pravěku jednali podle tohoto pravidla, lehávali v jeskyních uprostřed chladných zim, rozjímalí. Uhlem měnili své myšlenky v obrazy zvířat a věřili, že bohové takto vyslyší jejich prosby. Netuším, zda-li se tak stalo, nicméně nám tímto dovolili nahlédnout do jejich životů. Jindy zase vzdělanci vyrývali zákony do hliněných destiček, které později vystavili na odiv celému světu. Za ty tisíce let naše společenství procházelo dlouhým procesem reforem, ale změnilo se na nás tohle? Netoužíme snad stále uvědomit ostatní o tom, co se s námi děje? V minulosti lidé neměli možnosti jako my, ale kdyby je snad měli, činili by stejně? Zapisovali by své nejniternější myšlenky tak bezstarostně na Facebook? Co se týče mého názoru, nejspíše bych přitakala. Patří to k naší přirozenosti, toužit po pozornosti druhých, a pokud nám to zajistí status na zdi, tak proč vlastně ne? Jádrem tohoto všeho přece jen zůstalo stejné, jen texty ztratily svou původní hodnotu a snížily se ke sdělování toho, co měl kdo k obědu.

Dříve než se Internet stal nepostradatelnou záležitostí naší doby, byl jen jednou ze smyšlenek snílka – umělce, který za svou odvážnou fantazii mohl sklídit obdiv i posměch. Však přece, ne tak dávno se nemožné stalo skutečným. Překonal se tak vše, o čem jsme se odvážili být jen uvažovat, dalo nám to zcela nové hranice. Spojilo to totiž svět jediným kliknutím. Máme nyní nekonečnou spoustu možností, můžeme jednat se zcela cizí tváří, stát se kýmkoliv, dokonce se i vyhnout mnohým následkům. Však se nám také stal branou k vědomostem, které dříve příslušeli jedině kněžím. My jsme se ovšem, místo modly, uskromnili na fakta a fikce.

Starší generace by jistě mohly přirovnat virtuální svět k metle společnosti a nám nezbyvá, než se nad tím zamyslet. Zeptejme se sami sebe, zda-li je tato technologie naším privilegiem, či handicapem? Stala se nám vodícím psem, bez kterého nedokážeme ani nakoupit? Vytvoříme si ještě vlastní názor, anebo jej bezduše hledáme v diskusích na dané téma? Kolik toho vlastně ještě víme a co nám poví Google? Snad by pro nás studenty bylo lepší, kdybychom se navrátili ke starým encyklopediím. Možná bychom za vteřinu nenašli milióny odpovědí, ale dokázali bychom reagovat na pár jednoduchých otázek. Nově nalezený komfort nás otupuje. Stejně tak jako alkohol likviduje mozkové buňky, cigarety ocerňují plíce, tak i Internet nám bere možnost vývoje.

Podle čeho budou historici soudit naše století? Žijeme v době, kdy jsou informace měnou. Lidé s odvážnou myšlenkou mnohem snadněji proniknou do podvědomí ostatních, ale stejně tak se může kdokoliv jiný rozhodnout vytvořit blog, dát mu jakoukoliv barvu, a ovlivnit tak názor druhých. Ne, odpovědi docela jistě není cenzura. Snad by ale pomohlo, kdyby každý dvakrát zvážil, co vlastně zveřejňuje pro celý svět a čtenáři by zase měli s opatrností přistupovat ke každíčkému slůvkem, kdyby se snad rozhodli, že pisatel má přece jenom v něčem pravdu.

Farniková Hana, Gymnázium, Ostava-Hrabůvka, příspěvk. org.